הריני נזיר פרק שני נזיר

רבי יוסי קאי כוותיך: **ורבי יוסי מכדי סבר מקצת היום ככולו.** דכל האי דקא משיגין לעיל דמכאן ולהבא מטמא שיגויי דחיקי ניהו ומיהו שמעתין אימא כרב: **זבה גמורה.** דבעינן ג' ימים לרופיס כדאמר [6]מי תלה הכתוב את הזבה בימים היכי משכחת לה:

(ד) והא כיון דחזיא בפלגיה דיומא. ביום שני מחצות ואילך אידך פלגא דמבקר עד חצות עולה לה לשימור כאילו נשמר יום אחד בטהרה והוה לה הפסק: ע"א [1] **ור' יוסי מכדי.** שומרת יום כנגד יום [2]כיון דקאמר דטעמא הוי משום דמקצת היום ככולו [3]. וכך שמענו כאן מפ"י המור"ה [2] אבל בכילד לוקין במסכת פסחים [פפ.] שמעינן דמכאן ולהבא קמיבעיא לן דלר' יוסי זבה גמורה היכי משכחת לה ולא מפ"י המור"ה: **איבעיא אימא בשופעת.** כל [4]היום [תלתא יומין] בהדי הדדי: **ואיבעיא אימא.** שלשה יומי בין השמשות סמוך לשקיעת החמה דכי רחמה בשבת סמוך לשקיעת החמה הוי טמאה כל יום לחשון וכי חזרה ורחמה ביום לחשון שנים סמוך לשקיעת החמה הוי טמאה כל יום שני וכן שלישי דלא הוי שהות דטהרה ביני וביני כלל ולא הוי שליק למניינא דשומרת יום כנגד יום דהא לא שהות:

הדרן עלך הריני נזיר

מי שאמר הריני נזיר מגלח יום שלשים ואחד. לרב מתנא כדאית ליה [5]דתנזירות סתם קאי ואין נזירות פחות מג' יום ולבר פדא כדאית ליה דמוקי לה [6] כגון דנעשה כאומר שלימים וכולה מתני' [7]הכי מפורש בפ"ק [ה:] לרב מתנא כדאית ליה ולבר פדא כדאית ליה: **גמ' ר"פ אומר אינו סותר אלא שבעה.** כדי שיגיע קרבנו בטהרה וכדפרשינן בפרק קמא [ו:] לבר פדא כדאית ליה דקסבר

זבה גמורה היכי משכחת לה. דמכאן ולהבא מטמאין לה וכל יומא טומאה גאתי נפשה היא וכיון דחזיא היא[1] בפלגא דיומא אידך פלגא דיומא הוא[2] קא סליק לה לשימור ואע"פ שלא טבלה בינתים [3]ומכי[3] לאתה ביום י"ז וביום ט"ו וביום י"ג ואע"ג שלא טבלה בינתים דבעינן שתראה ג' ימים לרופיס: הלשון ק"ק אמאי קאמר אידך פלגא דיומא דבקיאור הוה מני למימר אידך יומא סליק ליה שימור ובדוחק יש לפרש [4] לאתה י"ז דכיון דחזיא ביום ג' בפלגא דיומא אידך פלגא דיומא שהיה לפני שראתה סליק ליה שימור וקשה ואמאי לא משכחת לה דרואה שלשה ליולת דהשתא היא טמאה בתחילת היום ופי' בקונטרס בכילד לוקין (פסחים דף פפ.) לפי הדברים לפ"ד מקצת היום ככולו ותחילת[5] הלילה תהא נמי ככולה לספירה ובתחילת הלילה סליק לה שימור ואין צריך עצות השמר: [6]ולי נראה דמשנה שלימה היא בפרק תינוקת (נדה דף עב.) ושוין בראה [7] יום י"ז וטבלה לערב [ושמשה] שמטמאין משכב ומושב למפרע ומוכח התם דתחילת הלילה לא הוי שימור ונראה לר"ת דכי היכי דלר' יוסי תחילת יום הוי שימור ה"נ ראתה בלילה סוף היום דלמחר שתראה נראה עולה לשימור דכך לי סוף היום כתחילת היום והכהי ניחא לישנא כיון דחזאי בפלגא דיומא [1] אידך פלגא דאומא יום עצמו בסופו הוה ליה שימור ול"ל דודאי בזבה גדולה לא אמר ר' יוסי דיום שלישי יהיה ממנין של ז' של טהרה דהא בפרק תינוקת (שם ד' פט. ושם) קאמר דכותאי יום שפוסקת בו מונה אותו למנין ז' והטעם דמלינו דבסוף הספירה מקצת היום ככולו דזב חבה טובלין ביום הילכך בזבה קטנה [1] דתחילת הספירה[6] מקצת היום ככולו אבל בתחילת ספירת זבה גדולה שזקוקה לספור ז' אז לא אמרי' בתחילת ספירת' ז' נקיים מקצת היום ככולו: והא דעביד ק"ו (ר"ה דף י.) ומה נדה שאין תחילת יום ה' בסופו[7] דטבלה בלילה מהני סוף יום כתחילתו[8] דלא בעיא כ"ש [ט] ז' ימים ויום שפוסקת[9] בו [שבה] שתחילתו עולה בסופו אינו דין שסופו עולה בתחילתו לימא זבה גדולה תוכיח דתחילת יום בסופו[10] דטובלת ביום וסופו לאו בתחילתו[11] אלא ודאי רבא לא עביד הקל וחומר אלינא דר' יוסי [1] ומיהו לפירוש רש"י ניחא דלא מצי למימר זבה תוכיח[12]: **ומשני** דחזיא שלשה יומין סמוך לשקיעת החמה דלא הוי שהות דסליק לה למניינא. לפי [שהם] מסוכנין בטומאה בתחילת היום ובסופו וליכא נהם שימור כלל וכן יום שלישי טמא בתחילתו והרי שלשה ימים לרופין טמאין דמקצת יום שלישי ככולו ואין בהן שימור בינתים:

הדרן עלך הריני נזיר

מי שאמר הריני נזיר מגלח יום שלשים ואחד. בפרק קמא (לעיל דף ה:) מיימתין ליה ופי' רב מתנא וכר פדא כדאית להו: **שיום ל' עולה לו מן המנין.** לרב מתנא עולין למנין ימי נזירות דהשתא דמלאוייתא ל' וכן למנין שני עולה לו מלאוייתא דבעינן שלשים דמלאוייתא ולבר פדא אין צריך למנות נזירות[12] דלשון שכבר נשלם מיום כ"ט ומגלחת לאשתה נעשית ביום ל' כדין תורה ודקאמר בתמיימין ביום ל' עולה לו מן המנין היינו לענין נזירות שני כדי שגם תגלחת שניה תהיה ביום ל' שהרי גילח ביום [ששים] חסר אחד: **הריני נזיר נטמא יום ל' סותר הכל.** לרב מתנא סותר מן המוכה ומניח קרבן טומאה ומחזר ומונה שלשים יום נזירות טהרה ולבר פדא סותר הכל מדרבנן ביום כ"ט נשלם המזירות וסותר מדרבנן גזירה להיכא דאמר הריני נזיר ל' יום ואינו מביא קרבנות נזיר טמא: **רבי אליעזר אומר אינו סותר אלא שבעה.** לבר פדא לא גזרינן ולרב מתנא אלינא דר"א מ"ל מקצת היום ככולו ואפילו נטמא קודם כיום ל' ואחד: **הריני נזיר ל' יום נטמא יום ל' סותר את הכל.** ולא פליג ר"א לרב מתנא דאמר דסתם נזירות ל' יום והכא[13] מיתורא דלישנא דקאמר ל' הוי ממנין המזירות כיון שפירש ל' יום וא"ת אמאי סותר הכל לר"א הא לר"א דרש לקמן בברייתא דהריני נזיר מאה יום ונטמא יום מאה יכול יסתור הכל ת"ל והימים הראשונים יפלו מכלל דאיכא אחרונים וזה אין לו אחרונים וה"נ כי נטמא ביום ל' אין לו אחרונים והל"ל דלא יסתור הכל ול"ל דכיון דאמר ל' מ"מ יום ל' הוי יום מלאת ל' ודרשינן וחלת תורת המזיר ביום מלאת מן שלשים בפירוש וגם לת"ק דסותר אינו אלא מדרבנן לבר פדא ולא מייתי קרבן טומאה ולרב מתנא נמי דקאמר מקצת היום ככולו הילכך יום ל' אינו יום מלאת דהוי כאילו כלה כל אותו יום [כיון] דעשה מקצת נזירות אבל בפיפא כאילו אמר שלימים לרב מתנא לא אמרינן מקצת היום ככולו הילכך הוי שפיר יום שלשים מלאת[15] דלכך סותר לר' אליעזר מדרשא דזאת תהיה תורת המזיר ולתנא

זבה גמורה היכי משכחת לה. דמכאן ולהבא מטמאין לה וכל יומא טומאה גאתי נפשה היא וכיון דחזיא היא[1] בפלגא דיומא אידך פלגא דיומא הוא[2] קא סליק לה לשימור ואע"פ שלא טבלה בינתים [3]ומכי[3] לאתה ביום י"ז וביום ט"ו וביום י"ג ואע"ג שלא טבלה בינתים דבעינן שתראה ג' ימים לרופיס: הלשון ק"ק אמאי קאמר אידך פלגא דיומא דבקיאור הוה מני למימר אידך יומא סליק ליה שימור ובדוחק יש לפרש [4] לאתה י"ז דכיון דחזיא ביום ג' בפלגא דיומא אידך פלגא דיומא שהיה לפני שראתה סליק ליה שימור וקשה ואמאי לא משכחת לה דרואה שלשה ליולת דהשתא היא טמאה בתחילת היום ופי' בקונטרס בכילד לוקין (פסחים דף פפ.) לפי הדברים לפ"ד מקצת היום ככולו ותחילת[5] הלילה תהא נמי ככולה לספירה ובתחילת הלילה סליק לה שימור ואין צריך עצות השמר: [6]ולי נראה דמשנה שלימה היא בפרק תינוקת (נדה דף עב.) ושוין בראה [7] יום י"ז וטבלה לערב [ושמשה] שמטמאין משכב ומושב למפרע ומוכח התם דתחילת הלילה לא הוי שימור ונראה לר"ת דכי היכי דלר' יוסי תחילת יום הוי שימור ה"נ ראתה בלילה סוף היום דלמחר שתראה נראה עולה לשימור דכך לי סוף היום כתחילת היום והכהי ניחא לישנא כיון דחזאי בפלגא דיומא [1] אידך פלגא דאומא יום עצמו בסופו הוה ליה שימור ול"ל דודאי בזבה גדולה לא אמר ר' יוסי דיום שלישי יהיה ממנין של ז' של טהרה דהא בפרק תינוקת (שם ד' פט. ושם) קאמר דכותאי יום שפוסקת בו מונה אותו למנין ז' והטעם דמלינו דבסוף הספירה מקצת היום ככולו דזב חבה טובלין ביום הילכך בזבה קטנה [1] דתחילת הספירה[6] מקצת היום ככולו אבל בתחילת ספירת זבה גדולה שזקוקה לספור ז' אז לא אמרי' בתחילת ספירת' ז' נקיים מקצת היום ככולו: והא דעביד ק"ו (ר"ה דף י.) ומה נדה שאין תחילת יום ה' בסופו[7] דטבלה בלילה מהני סוף יום כתחילתו[8] דלא בעיא כ"ש [ט] ז' ימים ויום שפוסקת[9] בו [שבה] שתחילתו עולה בסופו אינו דין שסופו עולה בתחילתו לימא זבה גדולה תוכיח דתחילת יום בסופו[10] דטובלת ביום וסופו לאו בתחילתו[11] אלא ודאי רבא לא עביד הקל וחומר אלינא דר' יוסי [1] ומיהו לפירוש רש"י ניחא דלא מצי למימר זבה תוכיח[12]: **ומשני** דחזיא שלשה יומין סמוך לשקיעת החמה דלא הוי שהות דסליק לה למניינא. לפי [שהם] מסוכנין בטומאה בתחילת היום ובסופו וליכא נהם שימור כלל וכן יום שלישי טמא בתחילתו והרי שלשה ימים לרופין טמאין דמקצת יום שלישי ככולו ואין בהן שימור בינתים:

הדרן עלך הריני נזיר

מי שאמר הריני נזיר מגלח יום שלשים ואחד. בפרק קמא (לעיל דף ה:) מיימתין ליה ופי' רב מתנא וכר פדא כדאית להו: **שיום ל' עולה לו מן המנין.** לרב מתנא עולין למנין ימי נזירות דהשתא דמלאוייתא ל' וכן למנין שני עולה לו מלאוייתא דבעינן שלשים דמלאוייתא ולבר פדא אין צריך למנות נזירות[12] דלשון שכבר נשלם מיום כ"ט ומגלחת לאשתה נעשית ביום ל' כדין תורה ודקאמר בתמיימין ביום ל' עולה לו מן המנין היינו לענין נזירות שני כדי שגם תגלחת שניה תהיה ביום ל' שהרי גילח ביום [ששים] חסר אחד: **הריני נזיר נטמא יום ל' סותר הכל.** לרב מתנא סותר מן המוכה ומניח קרבן טומאה ומחזר ומונה שלשים יום נזירות טהרה ולבר פדא סותר הכל מדרבנן ביום כ"ט נשלם המזירות וסותר מדרבנן גזירה להיכא דאמר הריני נזיר ל' יום ואינו מביא קרבנות נזיר טמא: **רבי אליעזר אומר אינו סותר אלא שבעה.** לבר פדא לא גזרינן ולרב מתנא אלינא דר"א מ"ל מקצת היום ככולו ואפילו נטמא קודם כיום ל' ואחד: **הריני נזיר ל' יום נטמא יום ל' סותר את הכל.** ולא פליג ר"א לרב מתנא דאמר דסתם נזירות ל' יום והכא[13] מיתורא דלישנא דקאמר ל' הוי ממנין המזירות כיון שפירש ל' יום וא"ת אמאי סותר הכל לר"א הא לר"א דרש לקמן בברייתא דהריני נזיר מאה יום ונטמא יום מאה יכול יסתור הכל ת"ל והימים הראשונים יפלו מכלל דאיכא אחרונים וזה אין לו אחרונים וה"נ כי נטמא ביום ל' אין לו אחרונים והל"ל דלא יסתור הכל ול"ל דכיון דאמר ל' מ"מ יום ל' הוי יום מלאת ל' ודרשינן וחלת תורת המזיר ביום מלאת מן שלשים בפירוש וגם לת"ק דסותר אינו אלא מדרבנן לבר פדא ולא מייתי קרבן טומאה ולרב מתנא נמי דקאמר מקצת היום ככולו הילכך יום ל' אינו יום מלאת דהוי כאילו כלה כל אותו יום [כיון] דעשה מקצת נזירות אבל בפיפא כאילו אמר שלימים לרב מתנא לא אמרינן מקצת היום ככולו הילכך הוי שפיר יום שלשים מלאת[15] דלכך סותר לר' אליעזר מדרשא דזאת תהיה תורת המזיר ולתנא

ר' יוסי קאי כוותיך: **ורבי יוסי מכדי סבר מקצת היום ככולו.** דכל האי דקא משיגין לעיל דמכאן ולהבא מטמא שיגויי דחיקי ניהו ומיהו שמעתין אימא כרב: **זבה גמורה.** דבעינן ג' ימים לרופיס כדאמר [6]מי תלה הכתוב את הזבה בימים היכי משכחת לה:

(ד) והא כיון דחזיא בפלגיה דיומא. ביום שני מחצות ואילך אידך פלגא דמבקר עד חצות עולה לה לשימור כאילו נשמר יום אחד בטהרה והוה לה הפסק: ע"א [1] **ור' יוסי מכדי.** שומרת יום כנגד יום [2]כיון דקאמר דטעמא הוי משום דמקצת היום ככולו [3]. וכך שמענו כאן מפ"י המור"ה [2] אבל בכילד לוקין במסכת פסחים [פפ.] שמעינן דמכאן ולהבא קמיבעיא לן דלר' יוסי זבה גמורה היכי משכחת לה ולא מפ"י המור"ה: **איבעיא אימא בשופעת.** כל [4]היום [תלתא יומין] בהדי הדדי: **ואיבעיא אימא.** שלשה יומי בין השמשות סמוך לשקיעת החמה דכי רחמה בשבת סמוך לשקיעת החמה הוי טמאה כל יום לחשון וכי חזרה ורחמה ביום לחשון שנים סמוך לשקיעת החמה הוי טמאה כל יום שני וכן שלישי דלא הוי שהות דטהרה ביני וביני כלל ולא הוי שליק למניינא דשומרת יום כנגד יום דהא לא שהות:

הדרן עלך הריני נזיר

מי שאמר הריני נזיר מגלח יום שלשים ואחד. לרב מתנא כדאית ליה [5]דתנזירות סתם קאי ואין נזירות פחות מג' יום ולבר פדא כדאית ליה דמוקי לה [6] כגון דנעשה כאומר שלימים וכולה מתני' [7]הכי מפורש בפ"ק [ה:] לרב מתנא כדאית ליה ולבר פדא כדאית ליה: **גמ' ר"פ אומר אינו סותר אלא שבעה.** כדי שיגיע קרבנו בטהרה וכדפרשינן בפרק קמא [ו:] לבר פדא כדאית ליה דקסבר

(ד) והא כיון דחזיא בפלגיה דיומא. ביום שני מחצות ואילך אידך פלגא דמבקר עד חצות עולה לה לשימור כאילו נשמר יום אחד בטהרה והוה לה הפסק: ע"א [1] **ור' יוסי מכדי.** שומרת יום כנגד יום [2]כיון דקאמר דטעמא הוי משום דמקצת היום ככולו [3]. וכך שמענו כאן מפ"י המור"ה [2] אבל בכילד לוקין במסכת פסחים [פפ.] שמעינן דמכאן ולהבא קמיבעיא לן דלר' יוסי זבה גמורה היכי משכחת לה ולא מפ"י המור"ה: **איבעיא אימא בשופעת.** כל [4]היום [תלתא יומין] בהדי הדדי: **ואיבעיא אימא.** שלשה יומי בין השמשות סמוך לשקיעת החמה דכי רחמה בשבת סמוך לשקיעת החמה הוי טמאה כל יום לחשון וכי חזרה ורחמה ביום לחשון שנים סמוך לשקיעת החמה הוי טמאה כל יום שני וכן שלישי דלא הוי שהות דטהרה ביני וביני כלל ולא הוי שליק למניינא דשומרת יום כנגד יום דהא לא שהות:

הדרן עלך הריני נזיר

מי שאמר הריני נזיר מגלח יום שלשים ואחד. לרב מתנא כדאית ליה [5]דתנזירות סתם קאי ואין נזירות פחות מג' יום ולבר פדא כדאית ליה דמוקי לה [6] כגון דנעשה כאומר שלימים וכולה מתני' [7]הכי מפורש בפ"ק [ה:] לרב מתנא כדאית ליה ולבר פדא כדאית ליה: **גמ' ר"פ אומר אינו סותר אלא שבעה.** כדי שיגיע קרבנו בטהרה וכדפרשינן בפרק קמא [ו:] לבר פדא כדאית ליה דקסבר

מצטרף בהדיה יום ראשון להיותה זבה: כגון ששפעה ג' ימים ולא היה לה טהרה ביתחים לשימור: ואי בעית אימא כגון דחזאי ג' יומי סמוך לשקיעת החמה. שהתחילה קצת מבעוד יום וראתה עד הלילה נמצאת בכל יום טמאה תחלתו וסופו ולא סליק לה שיעור: **סליק שיעורא**

מי שאמר הריני נזיר מגלח ליום ל"א. לרב מתנא דאמר סתם נזיר ל' יום הילכך מגלח יום ל"א. ולבר פדא סתם נזיר כ"ט יום והיה לו לגלח יום ל' אלא כדמפרש לעיל נעשה כאומר שלימים: ואם גלח יום ל' יצא לבר פדא ניחא דמראורייתא

מסורת הש"ס

ג) לעיל ה: וש"נ. ב) לעיל ה:. ג) סם, ד) סם ה., ה) גם זה סם. ו) גם זה סם, ז) סם:, ח) נ"ל ולא. ט) (וע"ע תוס' פסחים פפ. ד"ה ל"ז וכו' ומש"נ סם על הגליון).

נוסחת הריב"ן

ג) מר: ב) כיון: ג) היום ככולו ל"נ משום דקסבר דמכאן ולהבא היא מטמאה זבה דמתיין קרבן היכי משכחת לה דמתיין קרבן היכי משכחת לה הס"ד ומשכח ליתא: ד) כל שלשה בני הדדי ואב"א דחזאי כל תלתא יומי סמוך לבין השמשות לשקיעת החמה דכי רחמה בשבת כסמוך לשקיעת החמה' הוי טמא' כל יום לחשון וכן כי רחמה ביום לחשון לשקיעת החמה וביום שני בשקיעת החמה הוי לה טמאה כל הלילה וכל היום הבאים הולך אחר הלילה והוי לה זבה גמורה משום דלא הוי לה שהות דטהרה ביני וביני כלל ופלגי לה למניינא דשומרת יום כנגד יום וכ"ן שמענ"ו כמ"ש מפ"י המור"ה אבל בכילד לוקין בתמיכת פסחים שמענו דהוא"ל וכן השמשות פפק יום פפק לילה ואינו יודע אם בין השמשות יום הוא הלכך הוא"ל ולחתה כל בין השמשות בנ' ימים בין אם אתה אומר שבין השמשות לילה או אתה אומר שהוא יום הוי לה' מלאת יומין לרופין שלא היתה לה שפת הטוהר כלל הס"ד והשתא ליתא נכ"י: ה) דתנזירות: ו) דהכא:

הגהות הב"ח

(א) גם' תלתא יומי. נ"ב עיין בגמרא דף נג: (ב) שם דלא הוא שהות דלהרוי סליק ליה למניינא: (ג) במשנה מגלח את הבניה יום שש ואם וכו' שיום שלשים עולה כל"ל ותיבת של נמחק: (ד) רש"י ד"ה זבה וד"ה והא הד"א: (ה) רש"י ד"ה מי שאמר וכו' דמוקי לה דנעשה כאומר וכו' מתניתין דהכא מפורש בפ"ק כל"ל ותיבת כגון נמחק:

מוסף רש"י

וא"ל. ר' מושפיע לר' יוחנן, ר' יוסי קאי כוותיך. דס"ל נמי מכאן ולהבא הוא מטמא, מדפסיר לעיל מפקת שני, אלמא קסבר ר' מושפיע למפרע דר' יוסי מדרבנן קאמר (פסחים פא.). **והא ר' יוסי כו'.** מקצת דמלתיה הוא ולא משום קשיא מייתי לה (שם). **מכדי קסבר.** נמי שומרת יום, מקצת היום ככולו. והאי קשיא דשיג דטעמא הוא דמכאן ולהבא הוא טמא ולמפרע דקאמר מדרבנן שנים בחזקה הוא (ראה"ה בשמו).

הדרן עלך הריני נזיר

פי' הרא"ש

ור' יוסי מכדי קסבר מקצת היום ככולו זבה גמורה היכי משכחת לה. כיון דחזאי בפלגא דיומא סליק לה שימור כשראתה ביום א' וביום ב' בתחלת יום ב' הוי שימור ליום ראשון וטהרה מאותה ראיה וכשרואה אח"כ מכאן ולהבא היא מטמא ולא

עין משפט
נר מצוה

א א מיי' פ"ד מהל' נזירות הל"ח סמג עשין קכז:
ב ב מיי' שם הל"ב סמג שם:
ג ג מיי' פ"ו שם הל"ב:
ד ד מיי' שם הל"ד:

הגהות מהר"ב
רנשבורג

א] רש"י ד"ה והא כיון וכו' וכ"ר מכדי מומרת יום כנגד יום. וכ"ב וכוותם כו' לפר"ת בתוס' כתן: **ב**] **באר"ד** אבל בכילד לוקין נמס' פסחים שמעינן דמכאן ולהבא. נ"ב ר"ל כיון דנפסחים שם מסיים לבאיל דפריך לר"י לתלי דסבר מכאן ולהבא וכו' מ"ב גם כתן הפירוש כן ואין ליתן הסמא לתי"ם רש"י ד"ה וכ"ר מכדי וכו' שדבריו שם הם רק לפירוש המורה ולכן חזר בו רש"י ובכתיו ודו"ק: **ג**] תוס' ד"ה זבה גמורה וכו'. ואע"פ שלא טבלה בינתיים מכי לאתה ביום י"ח וביום י"ב וביום ט"ו. מן תינת מכי עד ט"ו נמתק. וכ"ב כמו לאתה ביום ט' וביום ג' וביום ה' ר"ל תוך אחד עשר יום שבין נדה לנדה לאתה כן עכ"ל מ"מ: **ד**] **באר"ד** וכדוחק יש לפרש לאתה י"ח. לאתה י"ח נמתק. וכ"ב תוך י"ח כל"ל: **ו**] **באר"ד** אידך פלגא לאומו יום עצמו. נ"ב ואיכו ג"כ כוונת הענין אחר שפרש"י בשם המורה ישו"ש ודו"ק: **ז**] **באר"ד** הלכך מזבה קטנה בתחילת וכו' כל"ל: **ח**] **באר"ד** ומה נדה שאין תחלת יום שעלה בסופו לטבילה כל"ל: **ט**] **באר"ד** דלא בעי' כ"ש ז'. נמתק לאות ז'. וכ"ב ו' ימים כל"ל: **י**] **באר"ד** ומיהו לפי רש"י. נ"ב ע' על דבריהם כזה בתוספות בא"מ:

הגהות התוספות

1. תינת היא נמתק. 2. בס"ת הל. 3. תינת מכי נמתק וכ"ל דהוי כמו. 4. כ"ל דלמ"ד. 5. כ"ל בתחילת. 6. כ"ל בתחילת הספירה היא סוף תשנון תמריגן ביום מקצת היום כו'. 7. תינת בסופו נמתק וכ"ל עולה לה בסופה. 8. תינת בתחילתו נמתק וכ"ל עולה לה בתחילתה. 9. תינת שפוסקת נמתק וכ"ל שראתה. 10. תינת בסופו נמתק וכ"ל עולה בסופה. 11. תינת לאו בתחילתו נמתק וכ"ל אינו עולה בתחילתה. 12. כ"ל לענינו נזירות. 13. כ"ל הכא. 14. כ"ל הכא דאמר. 15. כ"ל יום מלאת ולכך סותר כו'.

פי' הרא"ש (המשך)

דינא הכי לגלח יום ל' ולרב מתנא סס' לעיל משום דמקצת היום ככולו. הריני נזיר ל' יום אם גילח יום ל' לא יצא. אף בר פדא מודה בהא בין דאמר ל' יום שלימים: מי שאמר הריני נזיר ונטמא יום ל' סותר את הכל. לרב מתנא סותר מן התורה ומביא קרבן טומאה לבר פדא סותר מדרבנן אשי היכא דאמר ל' ואינו מביא קרבן טומאה: ור' אליעזר אומר אינו סותר אלא ד' ולא גזר. ולרב מתנא משום דסבר מקצת היום